KATEŘINA ŠARDICKÁ

PŮLNOČNÍ KRÁMEK ZÁZRAKŮ

ADVENTNÍ KALENDÁŘ

COO BOO

Půlnoční krámek zázraků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Kateřina Šardická

Půlnoční krámek zázraků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kateřina Šardická

Půlnoční krámek zázraků

COO BOO

Požehnaný buď, můj právě zrozený covene,
stíny se prodlužují, chlad zalézá pod kůži a závoj mezi světy je tenčí než kdy dřív. Právě držíte v rukou grimoár ukrytý v zdánlivě obyčejném románu. Grimoár, v němž se třpyt vánočních světel mísí s tou nejčistší, prastarou a divokou magií noci.

Tohle čtení vyžaduje vaši absolutní (a trochu zvrhlou) poslušnost. Je to váš prosincový každodenní rituál. Zapomeňte na sladké adventní kalendáře pro obyčejné smrtelníky. Každá adventní noc si žádá oběť v podobě čtení jedné jediné kapitoly. Žádné listování dopředu! Kdo podlehne pokušení a vyžere děj dřív, než by měl, tomu rituálně zkysne ranní kafe… nebo tak něco. Trpělivost je první lekcí každé budoucí čarodějky nebo čaroděje, a pokud nezvládnete ani tohle, Freya je mi svědkem, že na magii můžete rovnou zapomenout.

Příběh Hesper Herwoodové vás provede nejtemnějším obdobím roku a ukáže vám, že to nejmocnější kouzlo se občas skrývá ve vás samotných.

Tak zhasněte světla! Uvařte si silný dryák, hoďte kočky na rituální oltář (nebo prostě na klín) a nechte stíny, ať si přisednou blíž. Odpočítávání k zimnímu slunovratu právě začíná.

Nechť vás provází magie a vaše síla roste spolu s tmou.
Šťastný slunovrat!

Vaše temná velekněžka
Kateřina Šardická

11
2
16
4
1
5
8
22
24
9
7
20

1. prosince

Zběsile sněží. Saturn padl do melancholie. Nevylézejte z postele.

Začni tím, že si uklidíš malý koutek v pokoji a vytvoříš si místo klidu.

Třezalka tečkovaná
(Hypericum perforatum)

Recept na lektvar lásky:

- Raději vymazat.
- Příliš mnoho vedlejších účinků (včetně nekontrolovatelného zpěvu serenád a otravného dlouhotrvajícího hihňání).

1

Do jejich krámku vedly dveře, které měly kliku jen z jedné strany.

A nebyla to ani zdaleka jejich jediná zvláštnost. V běžném smrtelníkovi by pouhý pohled na ně vyvolal mnoho otázek. Například jak to, že stojí samy bez viditelné opěry, nebo odkud se bere nepropustná temnota bez začátku a konce, která se za nimi nachází. Naštěstí žádný běžný smrtelník tyhle dveře nikdy nespatřil, chraň bohové, aby se tak stalo, to by byl konec. Dveře se totiž před zraky obyčejných lidí ukrývaly v krámku s kouzly, kam nikdo kromě žen z rodu Hexwoodových celá staletí nevstoupil.

Když byla Hesper ještě malá, měla pochopitelně také mnoho otázek. Zajímalo ji, proč se dveře otevřou vždycky o půlnoci, přesně a nikdy ne později nebo dřív, a odkud se berou další a další tajemní návštěvníci jejich krámku, kteří jimi prochází, jako by se nechumelilo. Chtěla vědět, kam vedou a proč musela slíbit, že jimi nikdy sama neprojde. Některé odpovědi po naléhání přece jen dostala, uměla být totiž velmi urputná. Jiné si její matka nechala pro sebe a odbývala ji jen mávnutím rukou, jako by o nic nešlo.

Po čase se Hesper přestala vyptávat, protože ji matčino vytrvalé mlčení unavilo, ale hluboko uvnitř o dveřích nikdy nepřestala přemýšlet. Staly se pro ni symbolem života za zdmi jejich podivného domu. Existoval od nich jeden klíč – mosazný, zdobený, na dlouhé červené stužce. Její matka Sigrid ho nosila kolem krku a střežila jako vzácný poklad. Každý večer

zámek na dveřích s hlasitým cvaknutím odemkla, otevřela je dokořán a klíč ukryla ve výstřihu. Těsně před úsvitem zase klíč vytáhla a zamkla. Do další půlnoci jí visel kolem krku, ať se dělo cokoli – až dodnes.

„Vážně?“

Hesper zírala na matčinu rozevřenou dlaň a nemohla uvěřit vlastním očím. Klíč se v odpoledním slunci oslnivě leskl jako trofej. Nejraději by se po něm vrhla jako straka.

„Vážně,“ usmála se Sigrid. „Je načase, abys převzala nějakou zodpovědnost.“

Hesper se po klíči dychtivě natáhla, ale matka rukou na poslední chvíli ucukla. Hesper slyšela, jak tetě Matyldě uniklo do šálku s čajem tiché uchechtnutí. Obě totiž věděly, co bude následovat.

„Slib mi…“

„… že se budeš chovat zodpovědně, budeš ctít pravidla covenu Hexwoodových a kodex Dcer noci. Budeš naplňovat svoji roli čarodějky a uchráníš magická tajemství před těmi, kdo by je mohli zneužít,“ předběhla ji Hesper. „Neboj, mami, jsem připravená.“

Sigrid povytáhla obočí, jako by chtěla něco dodat, ale nakonec dlaň znovu otevřela.

Hesper vzala klíč do ruky a s posvátnou úctou si ho pověsila kolem krku. Byl těžší, než čekala.

„Znamená to, že dnes večer můžu otevřít dveře? Opravdu?“

„Ode dneška je to tvoje povinnost,“ přitakala Sigrid. „Stala ses rodinnou dveřnicí.“

„Až na věčnost,“ dodala teta Matylda s notnou dávkou ironie v hlase. „Měla sis to líp rozmyslet.“

„Děkuju, mami, vážně!“

Hesper se k matce přitiskla s takovou prudkostí, že jí málem vyrazila dech. Sigrid se musela pousmát. Nadechla se, aby připojila další kázání, ale Hesper si ten okamžik nenechala pokazit. Matčiny starosti nemohly přehlušit její radost. Tohle byla

její chvíle. Tohle byl den, kdy se konečně stane právoplatnou čarodějkou.

„Nemůžu se dočkat, vážně. Všechno mi pak vysvětlíš. Ale teď už musím!“ Rychle vlepila matce pusu na tvář.

„Kam zase letíš?“

Matčina otázka ji dostihla už v půli cesty do předsíně.

„Do města, slíbila jsem Gerdě, že nakoupím nějaké zásoby.“

„Gerda má zásob víc než dost, ženská bláznivá.“

„Jako bys ji neznala, má obavy, že zima bude dlouhá, a chce být připravená,“ houkla Hesper přes rameno, zatímco si oblékala kabát. Na pletené zelené šále položené na komodě se jí uvelebila obrovská černá kočka, která dávala arogantním výrazem najevo, že se z pelíšku odmítá hnout.

„Zeldo, no tak,“ zkusila to Hesper po dobrém. „Venku mrzne.“

Zatahala za šálu a kočka okamžitě zaprskala. Zelda byla rodinným familiárem – společníkem čarodějek. Pokud si Hesper pamatovala správně základy společenských zvyklostí covenu, které ji učila teta Matylda (takže možná nebyly tak docela přesné), každá čarodějka měla mít svého osobního familiára. Tedy spíš každý familiár si našel tu svoji čarodějku a zabydlel se na věčnost po jejím boku. Zelda patřila oficiálně babičce Gerdě, jenže byla stejně jako ona trochu morous a žádné další zvíře pod svou střechou nesnesla. Matka a teta se tak svých familiárů musely pro dobro celého domu vzdát a Hesper nezbývalo než doufat, že ji si jednou vybere zvíře, které se s protivnou kočkou dokáže vypořádat. Magického společníka by rozhodně uvítala.

„Zeldo…“

Kočka zaprskala ještě hlasitěji a celá se naježila. Hesper přemlouvání vzdala a přitáhla si kabát co nejvíc ke krku.

„To si vyřídíme,“ sykla směrem ke kočce a přes rameno houkla: „Tak já běžím!“

„Počkej!“ Sigrid se objevila ve dveřích a měřila si dceru podezřívavým pohledem. „Co lektvary?“

„Jsou hotové a zazátkované. Jeden kotlík odvaru na klidné spaní ještě vařím, nechám ho probublávat do večera, aby byl silnější."

„A co míchání, když budeš pryč? Já to za tebe hlídat nebudu."

„Použila jsem samomíchací kouzlo," ujistila ji. „Nic se nepřipálí."

Sigrid uznale pokývala hlavou. „Dobře. Ale necourej se dlouho."

„Nech ji u všech trollů trochu žít, sestro!" ozvala se teta Matylda z kuchyně.

Sigrid protočila oči jako pokaždé, když se svojí sestrou nesouhlasila. Hesper se maličko pousmála, ale rychle svoji škodolibou radost z tichého spojenectví s tetou zamaskovala odkašláním. „Tak zatím."

Vyšla ven před dům, než ji matka stihla zavalit dalšími otázkami. Čím méně jich položila, tím méně lží si musela Hesper vymyslet. Nelhala jí ráda, ale bylo to pro dobro všech.

Venku ji oslnily poslední sluneční paprsky dne odrážející se od sněhové pokrývky. Sníh poprvé napadl už v říjnu, ale tenhle byl čerstvý, prosincový. Sypal se celou noc s tichým ševelením a pokrýval všechno jako heboučká přikrývka cukru na čerstvě upečeném koláči. Vločky s sebou nesly příslib dlouhých večerů u krbu, chladných nocí a blížícího se zimního slunovratu. Působil jako balzám na duši.

Hesper jemně pohnula zápěstím, zašeptala pár dobře vybraných slov a mezi prsty jí problesklo několik fialových jiskřiček. Když udělala první krůček, sníh se před ní rozestoupil a sám se s každým dalším krokem rozhrnoval jako opona. Někde vzadu v hlavě jí zněl matčin varovný hlas, že kouzla nikdy nesmí využívat pro osobní prospěch, ale rychle ho umlčela. Přece… kdyby se měla prodírat závějemi, bude jí cesta dolů do města a zpátky trvat o poznání déle a hrozilo by, že dorazí pozdě – a ona musí dorazit včas, teď, když má klíč a zodpovědnost s ním spojenou. Takže jí jedno malé neškodné kouzlo vlastně pomůže

být lepší čarodějkou. Alespoň tak si svoje počínání sama pro sebe omlouvala. Nebyly to dvakrát pádné argumenty, ale musela je obhájit jen sama před sebou a tam obstály.

Prošla dřevěnou brankou, která oddělovala jejich zahradu od zbytku jindy zelených kopců. Když ji za sebou zabouchla, přejela ze zvyku prstem po runě vyryté vedle kliky.

„Moudrá bohyně Frigg, ochraňuj náš práh, zachovej teplo našeho krbu a dopřej tomuto domu svůj požehnaný mír," zašeptala směrem k nebesům.

Pak se rozběhla po stezce na okraj kopce, odkud měla výhled na celou zátoku. Bydlet vysoko nad městem mělo pro čarodějky své výhody, které jí sice babička dokola opakovala, ale Hesper je popravdě nikdy zcela nedocenila. Pro ni všechno kouzelné a taky zakázané leželo tam dole, ve Vinterviku. Život obyčejných lidí, který neznala. Opravdová škola. Vrstevníci. Všechno, co jí matka upírala (nebo se o to snažila). Když přimhouřila oči, viděla mezi stoupajícím kouřem z komínů jednotlivé barevné domky s bílými okenicemi rozeseté po kopcích. Dřepěly si spokojeně ve sněhu jako exotičtí barevní ptáci, kteří do zdejších chladných končin nikdy nezavítali a o nichž Hesper jen četla v tetiných knihách. Rozeznala taky velký vánoční strom na náměstí, který čekal na slavnostní rozsvícení, a automaticky zabloudila očima k přístavu. Spousta lodí už se z dnešního rybolovu vrátila, ale ta jediná, kterou hledala – oprýskaná, červená –, zatím chyběla. Moře však bylo klidné a nemělo smysl si dělat starosti.

Vydala se po kamenných schodech dolů z kopce. Vítr jí vháněl vlasy tu do obličeje, hned zase vzhůru, ale nemohla se pustit zábradlí, protože schody námrazou klouzaly a před pádem by ji neochránilo žádné kouzlo, které znala.

Než sešla dolů, tváře měla rudé a ošlehané větrem. Několikrát v duchu Zeldu proklela za to, že si kvůli ní nevzala šálu.

Dole pod kopcem se neodvažovala použít žádné kouzlo na zahřátí, kdyby ji někdo náhodou pozoroval, a tak strčila ruce do kapes a pokračovala závějemi. Sníh jí pod nohama hlasitě

křupal a sem tam jí zbloudilé vločky zalezly až dovnitř bot a nepříjemně zastudily. Než dorazila k prvním domkům, dostala chuť na horký čaj, který by v jejích útrobách zažehl plamen. Ve Vinterviku měli vyhlášenou čajovnu (vyhlášenou nejspíš proto, že byla široko daleko jediná) Lógr a list, kam se občas chodívala zašít. Potíž byla v tom, že majitelka podniku, madam Larsenová, od nich brala bylinky do svých směsí a občas na Hesper donášela. Nemyslela to zle, byla to zkrátka známá místní klepna, ale Hesper si musela dávat pozor, co před ní říká a s kým do jejího podniku chodí.

Dny byly před zimním slunovratem krátké, a než prošla městem, setmělo se, ačkoli bylo teprve odpoledne. Tma jí vyhovovala, zvykla si na ni – ostatně většinou žila v noci a přes den spala. Trvalo dlouhá léta, než pochopila, že obyčejní smrtelníci to mají naopak. Teta Matylda z toho vinila její matku – tak dlouho ji vychovávala stranou od lidí, že začala být až moc podivínská. Vlastně jen díky tetě a jejímu přimlouvání mohla Hesper trávit víc času mimo jejich dům.

Jak se blížila k přístavu, do nosu ji udeřil slaný mořský vzduch a rybina. Někdo by to nazval zápachem, ale jí moře vyvolávalo příjemné napětí v břiše. Většina rybářů už byla dávno doma, posledních pár opozdilců drhlo paluby lodí a připravovalo sítě a klece na další den. Nikdo si jí nevšímal.

Pak konečně uviděla loď, kterou hledala. Kotvila na samém konci přístavu. Srdce se jí divoce rozbušilo. Nohy jí zrosolovatěly, a kdyby teď přišla vlna a smetla ji, proměnila by se okamžitě v mořskou pěnu a nechala se odnést někam daleko. Ta nervozita byla nová a nemohla si na ni zvyknout.

Způsoboval ji Ambrose Holm – příčina jejího upřímného štěstí i neštěstí. Stál k ní zády na palubě lodi a uklízel rybářskou síť. Jenom pohled na jeho zátylek jí vehnal ruměnec do tváře. Tiše sledovala, jak si odhrnuje rozčepýřené vlasy z čela. Představovala si, jak mu neposedný vlnitý pramen leze jako obvykle do očí a dráždí ho. Už tolikrát mu ho sama chtěla

z obličeje smést, jen aby se ho mohla dotknout, ale ještě nikdy nenašla dost kuráže. Hesper dál zasněně přemýšlela, jestli na sebe má upozornit jemným odkašláním, ale připadalo jí to trochu trapné. Jenže Ambrose se v tu chvíli otočil – jako by sám vycítil její přítomnost.

„Hexwoodová!"

Jako pokaždé se jeho pronikavě modré oči usmály rychleji než jeho rty. Zamával na ni a vyklonil se ven z lodi. Hesper neuniklo, že si uvolněně opřel ruce ve flanelové košili a na předloktí mu vystoupily žíly.

„Jdeš nahoru?"

Hesper zaváhala a rozhlédla se kolem. Ambrose pochopil.

„Táta je na trhu, neboj, nebude tě peskovat, že ženský na loď nepatří."

„Fajn," souhlasila nakonec.

Vyhrnula si sukni, vylezla na ztrouchnivělé dřevěné molo a stoupla si na vratkou lávku. Neubránila se pohledu dolů na chladné moře, ve kterém plavaly kusy ledu. Plavat trochu uměla, ale dost možná by ji tíha mokrých šatů stáhla na dno dřív, než by se nadechla. Její zaváhání trvalo o vteřinu déle, než mělo. Do loďky narazila vlnka a lávka se zhoupla. Hesper ztratila rovnováhu. Naštěstí k ní Ambrose pohotově natáhl ruku a pomohl jí bezpečně na palubu. Jeho dotek ji na kůži pálil, ale zároveň nechtěla, aby ji ještě někdy pustil.

„V pohodě?"

„Samozřejmě."

Hesper se pro vlastní dobro vyprostila z jeho sevření. Tváře jí hořely vzrušením. Rozhlédla se po lodi, aby mu nemusela zírat do očí.

„Jak šel rybolov?"

„Slušně, ale moře za zátokou pomalu zamrzá. Každý den je zima blíž a blíž. Mockrát už letos nevyjedeme."

Ambrose se vrátil ke své práci. Pomáhal na lodi hlavně o víkendech, nebo občas po škole. Rybářem být nechtěl, ale

od jediného syna rodina očekávala, že se zapojí. Tomu Hesper rozuměla víc, než by chtěla. I její rodina od ní měla vysoká očekávání. Nenápadně pohledem zkontrolovala runy na ochranu, které na příď lodi před lety tajně nakreslila neviditelnou barvou. Ještě pořád zářily, takže by měly být funkční. Bůh Aegir by k nim měl být milostivý. Čas od času je obnovila, aby se loď vždycky v pořádku vrátila.

„Ne že by nás týden navíc nějak spasil."

Hesper ho po očku sledovala. Neunikla jí lítost v jeho hlase. Chápala proč. Rybolov živil celou jeho rodinu. Když nebudou ryby, nebudou ani peníze. V duchu si připomněla, že by se mohla doma pokusit o nějaké lehčí kouzlo na kontrolu počasí. Mohla by zimu ještě o pár dnů oddálit a prodloužit tak rybářskou sezonu. Sice nevěděla, jak na to, ale to ji ještě nikdy neodradilo.

„Nad čím se uculuješ?" přerušil tok jejích myšlenek.

„Neuculuju se."

„Jak dlouho se známe?"

Hesper předstírala, že se zamýšlí. „Osm let…? Deset?"

„Za osm deset let ses mockrát neculila," připomněl jí. „Většinou se tváříš jako morous. Takže co ti zvedlo náladu?"

Hesper se kousla do rtu. Mohla by mu říct, že jí náladu zlepšila matka, která jí dnes konečně předala nějakou zodpovědnost. Nebo by mu mohla přiznat, že se musí bláznivě smát pokaždé, když ho vidí. Ani jedno ale nepřipadalo v úvahu, a tak se radši zamračila.

„Nic mi nezvedlo náladu, přestaň doufat ve vánoční zázrak," usadila ho.

Ambrose se zasmál. „Ach, stará dobrá Hexwoodová je zase zpátky, to se mi ulevilo. Máš dneska čas?"

Srdce jí udělalo dva přemety tam a nazpátek. „Jako teď?"

„Jako teď," přitakal uvolněně. „Říkal jsem si, jestli nechceš zajít na kakao. Dnes začínají vánoční trhy. Musím sice umýt ještě palubu, ale hned potom jsem volný. Pokud ti nevadí rybina."

Hesper nevěděla, co říct.

Jenže Ambrose vzápětí dodal: „Ostatní tam budou. Lisa a tak."

Veškerá radost byla zase pryč. *Lisa a tak.* Ambrosovi spolužáci a kamarádi. Jak jinak. Ambrose ji přece zčistajasna nepozval na schůzku. Proč by to dělal. Nevěděl, co se jí poslední dobou honí hlavou, nevěděl, že se její city k němu dávno změnily.

Nemohl nic vědět, protože by se radši propadla do horoucích pekel, než aby mu to přiznala. Ambrose Holm byl její nejlepší přítel, nebo k němu měl alespoň nejblíž. Neměl nejmenší tušení, že je do něj zamilovaná, a už vůbec nevěděl, že je čarodějka. A co bylo na celé situaci rozhodně nejhorší: nikdy se to za žádnou cenu ani nesměl dozvědět. Riskovala by nejen jejich křehké přátelství, ale taky odhalení magie smrtelníkům. Nevěděla, jaký trest by ji za to čekal, ale rozhodně to nebylo nic příjemného.

„Dneska nemůžu," odpověděla naoko lhostejně, ale vnitřnosti jí svírala bolest.

Ambrose pokrčil rameny. „Tak třeba jindy."

„Třeba."

Hesper proletěla hlavou myšlenka, že takové *třeba* by vyžadovalo víc než vánoční zázrak. Možná špetku kouzla o slunovratu, ale na takové si netroufla. Milovala být čarodějkou, ale někdy si přála být obyčejnou smrtelnicí. Připadalo jí, že by byl její život jednodušší.

23 21 13 17 10 6 19 15 3 18 14 12

11
2
16
4
5
8
22
24
9
7
20

2. prosince

Mrzne, až pukají kotlíky. Venuše v opozici, na koštěti to klouže.

Vytvoř si Jule oltář (stačí úplně malý), který bude sloužit k oslavě slunovratu.

- Zase jsem si očarovala brk tak, že píše jenom urážky.

- Musím najít protikouzlo, než mě Sigrid přetrhne.

Šalvěj hybridní
(Salvia hybrida)

2

Jejich dům z dálky připomínal ztrouchnivělou kůlničku na dříví, což bylo pouze důmyslné maskování. Při sebemenším poryvu větru hlasitě zanaříkal, zatřásl se a zase s chroptěním vydechl. Bylo lehce zarážející, že ještě vůbec držel pohromadě, nemluvě o obrovském skleníku, který se na něj lepil. Uvnitř však nemohl být dům živější – plný harampádí, magických artefaktů, zapomenutých věcí, šmejdících domácích skřítků, které Zelda tak ráda naháněla pro pobavení, a taky starého nábytku, těžkých koberců, sbírky košťat a děravých kotlíků.

Voněl bylinkami, připálenými lektvary, nešikovně rozlitými tinkturami a magií. Hesper tu vůni nedokázala popsat, ale byla patrná všude tam, kde některá z čarodějek použila sebemenší kouzlo. Připomínala jí půlnoční vánek, zaprášenou knihu a zažehnutý plamínek v jedné silné a nezaměnitelné kombinaci. Vsákla se do zdí domu a nikdy se ho nepouštěla. Jejich příbytek totiž magií přímo dýchal.

„Na co myslíš, hvězdičko moje?“

Hesper seděla za masivním dubovým stolem a svazovala k sobě kouskem provázku trs bylin. Myšlenkami bloudila u odpoledního setkání s Ambrosem, stále dokola si přehrávala každé jeho slovo a představovala si, jak si asi užil večer s ostatními. Trochu doufala, že se Lisa ve svém hrnku kakaa třeba utopila, i když to by bylo možná moc kruté, ve skutečnosti proti ní nic neměla. Kromě toho, že byla obyčejná smrtelnice… a Hesper ne.

„Na nic, babi,“ odpověděla nepřítomně.

„Možná, že na nic, ale já bych ta vykuřovadla ráda prodávala bez tvých prstů, zlatíčko."

Až teď si Hesper všimla, že si provázek utáhla pevně kolem konečků prstů, které jí mrtvolně zbělely. Rychle ho zase rozmotala a trs bylin a dřívek se rozletěl všemi směry.

„A neříkej mi babi, nejsem tak stará."

„Promiň, Gerdo."

Babička ji sledovala vševědoucím pohledem. „Já vím, co se ti honí hlavou."

Hesper poskočilo srdce. „Vážně?"

Babička přikývla a potáhla bylinky ze své oblíbené dýmky. „Myslím, že se bojíš převzít zodpovědnost. Ale nemusíš se bát, jsme tu pro tebe, od toho coven je. Už je ti sedmnáct a máš nejvyšší čas."

Musela se tvářit nechápavě, protože babička vzápětí dodala:

„Být dveřnicí je velká událost v životě každé čarodějky rodu Hexwoodů. Když mi má matka kdysi předávala klíč, budiž jí Freya milostivá, rozklepala se mi kolena tak moc, že bylo zřetelně slyšet, jak do sebe naráží."

„Jen jestli to nebylo proto, že ti tenkrát za čáry hrozilo upálení na hranici," utrousila teta Matylda, která se právě vrátila zadními dveřmi ze dvorku. Spolu s ní dovnitř vletěl chladný noční vzduch.

„Nejsem tak stará," ohradila se babička.

„Už je to pár staletí, co ti bylo sedmnáct, matko," připomněla jí Matylda věcně a setřásla si z ramen sníh. „Venku pěkně mrzne. Dáte si někdo čaj?"

„Já jo," přitakala Hesper.

Matylda luskla prsty a na kuchyňské lince se začalo odehrávat taneční představení. Konvice sama seskočila z kamen a doběhla ke dřezu, odkud do sebe začala napouštět vodu, zatímco se hrníčky s podšálky jeden za druhým snášely z police. Nebylo to nic neobvyklého, jejich dům byl plný drobných kouzel. Jejich postele se po probuzení samy stlaly, v kamnech

plápolal neuhasitelný plamen a mlýnek na kávu reagoval na Sigridino zívnutí – jakmile ho uslyšel, sám se pustil do práce. Hesper byla přesvědčená, že ho matka očarovala sama, což z něj dělalo výsledek velmi sobeckého kouzla.

„Každá čarodějka musí být připravená se v sedmnácti stát plnohodnotnou součástí covenu," pokračovala babička ve své promluvě. „Být dveřnicí je první krok."

Matylda si založila ruce v bok. „Já klíč nikdy na starost nedostala. Předala jsi ho Sigrid, i když je mladší než já."

Babička pokrčila rameny a vyfoukla omamný kouř. „Jste dvojčata a klíč je jeden."

„Takže sis vybrala podle oblíbenosti, jo?" dobírala si ji Matylda naoko uraženě.

„Vybrala jsem tu nadanější," oplatila jí babička stejně.

Jako naschvál do jednoho z hrníčků spadla lžička tak rázně, až uštípla kus porcelánu. Babička výmluvně povytáhla obočí, jako by tím chtěla říct, že právě proto se před lety nerozhodla jinak.

Hesper znala tetu dokonale, věděla, že jí na žádném klíči ve skutečnosti nezáleží. S klíčem se pojí povinnosti, o které nestála. Matylda byla černá ovce rodiny: porušovala pravidla na denním pořádku a z následků si nic nedělala. Magie byla v jejím podání zábavná a hravá, neměla limity, kdežto babička s matkou kladly Hesper na srdce jen samé zákazy. Musela tak neustále balancovat mezi oběma přístupy a občas se cítila jako v pasti.

Do půlnoci zbývalo posledních patnáct minut. Ve stejnou chvíli vešla dovnitř kuchyně Sigrid a podívala se přímo na Hesper.

„Je čas."

Hesper vstala od stolu a nohy měla rázem vláčné. Málem se zamotala do vlastní sukně.

„Ať ti vítr fouká do zad a trollové jsou milosrdní," popřála jí babička štěstí. „Tfuj, tfuj."

„Ty s námi nepůjdeš?" podivila se Sigrid.

„Mám rozdělanou práci a vy to hravě zvládnete samy."

„Práci?" Sigrid povytáhla obočí. „Mám dojem, že tu jen kouříš."

Babička dýmku odložila. „Chystám se na pletení."

Matylda s konvicí v ruce předstírala úlevné vydechnutí. „Už jsem se lekla, že letos k Jule nedostaneme tvoje absurdně ohavné kousavé svetry. To by byla vážně škoda."

„Moje milá, nech si svoje *absurdně ohavně kousavé* poznámky a zanes sušenky skřítkům, ať nevyvedou nějakou neplechu."

Zbytek rozhovoru už Hesper neslyšela, protože s matkou po boku z kuchyně odešla. V polovině chodby se jí zmocnila silná nervozita – napůl děsivá, napůl vzrušující. Jako by to Sigrid vycítila, objala ji povzbudivě kolem ramen.

Prošly předsíní přecpanou kabáty, deštníky, botami, starými kotlíky, nerozbalenými bednami s pochybným zbožím a různým harampádím. Někdy si dělaly legraci, že víc už se do jejich domu nevejde a musí každou chvíli prasknout. Pak dorazila zásilka šťávy z pijavic nebo bedny s měsíčním prachem a pořád je bylo kam vmáčknout.

Minuly schodiště vedoucí nahoru k ložnicím a zabočily do úzké tmavé chodbičky. „Připravená?"

Na konci chodby Sigrid rozhrnula těžký korálkový závěs a nechala Hesper projít jako první. Ve spodním patře jejich domu se nacházel krámek s kouzly. Neměl žádné oficiální jméno, dokonce se nedal najít na žádné obyčejné mapě. Jejich pravidelní zákazníci mu říkali prostě *krámek*. Na vývěsním štítu venku bylo jen pár run, které kolemjdoucím nic neřekly. Ženy rodu Hexwoodů krámek vlastnily odnepaměti a prodávaly v něm všechno s magií spojené – lektvary, ingredience, artefakty, svitky s kouzly a příležitostně i magické tvory, pokud se vešli do krabice. K oblíbeným rodinným historkám patřila

ta, kdy se jim v kuchyni uhnízdila samice gryfa a musely jí přenechat spodní patro domu, dokud nevyvedla mladé.

V krámku nabízely konzultace složitějších kleteb, o ty se starala nejzkušenější babička Gerda. Matylda zase za drobnou úplatu četla budoucnost z ruky nebo čajové sedliny. Sigrid byla nejpraktičtější z čarodějek, sepisovala běžná kouzla, a díky ní celý rodinný podnik vůbec fungoval. Zpočátku Hesper nechaly jen sedět na bednách a sledovat každonoční cvrkot a frmol. Později mohla alespoň řadit nové knihy nebo doplňovat zásoby. Za starožitnou železnou pokladnu se poprvé postavila asi před rokem a rozhovory se zákazníky ji bavily ze všeho nejvíc, protože byli podivní a tolik odlišní od obyvatel Vinterviku.

„Dnes přijde zásoba magických polen na oslavu Jule," připomněla jí Sigrid. „Bude potřeba je nejdřív posvětit a připravit, než je začneme rozdávat."

„Dobře."

Společně vešly do krámku, který byl od podlahy až ke stropu nacpaný zbožím. Dělil se na jednotlivé sekce, aby se v něm lépe orientovalo, ale nejeden zákazník se mezi regály, skříněmi a hromadami na pár hodin klidně ztratil. Když vešly dovnitř, jako první se rozhořely svíce rozestavěné všude možně a pak se jako na povel rozkvákaly desítky žab ve velkém akváriu.

Sigrid na ně vrhla popuzený pohled. „Rozskočí se mi z nich hlava."

„Já je nakrmím," nabídla se Hesper.

„Jako by to někdy pomohlo."

Zatímco Sigrid připravovala obchůdek na otevření, Hesper nakrmila hladové žáby hmyzem, aby alespoň na chvíli umlkly. Někdy během toho přiběhla Zelda a uvelebila se v proutěném košíku u krbu, aby měla svůj klid. Hesper pak rozdělala pomocí kouzla oheň, a když plameny krámek ozářily, vypadal hned o něco útulněji. Nalila na polena trochu tinktury z cedru a citrusů, aby vzduch voněl blížícím se Jule. Oprášila prodejní

pult, zalila mandragoru v květináči, která jí poděkovala spokojeným zavrněním, a uvázala si kolem pasu zalátanou zástěru.

Nastal čas otevřít.

Pár vteřin před půlnocí Hesper přešla k vlhké kamenné zdi naproti korálkovému závěsu, opatrně sundala klíč z krku a přistoupila k jediným dveřím v místnosti. Byly natřené na červeno a v jejich oloupané a místy vybledlé barvě se ukrývaly runy. Co přesně znamenají, netušila. Nebyla ve čtení a vytváření run zběhlá, ale její základní znalosti stačily k tomu, aby poznala runy pro dlouhé a bezpečné cesty, runy vytvářející mosty mezi místy a symboly na ochranu. Věděla, že dveře jsou starší než babička a že cestují tam, kam cestuje hlava covenu Hexwoodových. Jakmile Hesper strčila klíč do zámku, runy se rozsvítily jasnou září.

Zachytila koutkem oka matčin pohled a jemné přikývnutí. Soustředila se na jediný úkon. Otočila sebevědomě klíčem a v zámku se ozvalo hlasité cvaknutí, které uvnitř spustilo rachot malého strojku. Zřetelně slyšela jeho protáčení, tikání a klapání. A pak rázem utichlo. Ve stejný okamžik hodiny na stěně začaly odbíjet půlnoc. Když vzala za mosaznou kliku, srdce jí tlouklo až v krku. Otevřela dveře dokořán a jako tolikrát předtím uviděla černočernou tmu, která se za nimi skrývala. Tentokrát ji viděla poprvé zblízka. Cítila ji na své tváři, živoucí a dýchající. Jako by k ní natahovala ruce a lákala ji do svých spárů. Za temnotou se nacházelo všechno, celý svět. Jiná města, než je Vintervik, přívětivější příroda, než je ta zdejší, odlišné země i kontinenty. Svět, o kterém si mohla nechat zdát. Stačilo udělat krok dovnitř a mohla se ocitnout na opačné straně Země, daleko od dozoru rodiny, daleko od smrtelníků, daleko od Ambrose… Ale opravdu něco takového chtěla? Ne. Chtěla být tady a teď. Chtěla být čarodějkou a chtěla mít taky obyčejný život. Chtěla svobodně rozhodovat o sobě samé. Chtěla…

„A je to," vytrhla ji matka ze zamyšlení. „Máme otevřeno."

Objala ji kolem ramen, jako by vycítila, že k ní dveře promlouvají. Všechno napětí z Hesper rázem spadlo. Její život byl tady, ve Vinterviku. S mámou, babičkou, šílenou tetou a protivnou kočkou. Stane se čarodějkou, dobrou čarodějkou. Od toho ji dělí ještě pár let studia a staletí tréninku. Ale někde začít musí, i kdyby to bylo zrovna prodáváním uřvaných žab v krámku s kouzly. Bohyně Freya se taky nestala nejmocnější čarodějkou všech dob přes noc. Snad.

„Budu dole ve sklepení zátkovat ampulky s dračími slinami," oznámila Sigrid. „Nečekám, že se ke mně přidáš, ale kdybys ty potřebovala pomoc, zavolej."

„Neboj, mami," ujistila ji. „Zvládnu to pět minut bez dozoru. Jsem zodpovědná. Celá po tobě."

Na matčině tváři se objevil výraz, který Hesper nedokázala rozklíčovat. Byla to grimasa upřímného překvapení a děsu současně. Sigrid nakonec jen trhla hlavou a s absurdně tlustými rukavicemi až po lokty zmizela mezi regály. Nebylo se čemu divit, dračí sliny uměly způsobit velmi ošklivé popáleniny.

Hesper obešla prodejní pult a posadila se na vysokou stoličku. Sotva na ni dosedla, ozval se důvěrně známý zvuk připomínající svištící vítr za komínem. Někdo přicházel. Hesper se zase urychleně napřímila jako svíčka a zeširoka se usmála.

Tma ve dveřích se zavlnila a do krámku vešel první návštěvník.

„Krásný večer, pane Grimbule!" pozdravila ho Hesper nadšeně.

Ve dveřích se zjevil trpaslík – zavalitý a statný. Měl divoké černé vlasy a vousy plné pilin a měřil si Hesper černýma očima.

„Vezu náklad, kam to mám složit?"

Než mu stačila odpovědět, vynořil se za ním dřevěný vozík a Grimbul s ním napochodoval doprostřed místnosti, jako by se nechumelilo.

„Tamhle do rohu by to bylo skvělé," ukázala na poslední volné místo na podlaze.

Kola vozíku zaskřípala a hromada polen se zakymácela. Grimbul musel mít náklad pojištěný nějakým dobrým trpasličím kouzlem, protože jinak by se dávno rozkutálela po zemi.

„Chcete s tím nějak pomoct?"

„Slečinko, starejte se o svý, já to mám složený raz dva."

Ozvalo se další zasvištění a ve dveřích se objevila jejich pravidelná zákaznice Florence Shufflebottomová. Byla to neuvěřitelně štíhlá žena s přísným drdolem, která se nikdy příliš nevybavovala a šla rovnou k věci.

„Krásný večer, madam –"

Nerudně ji přerušila zvednutím ruky. „Matylda?"

„Za chvíli bude dole," ujistila ji Hesper.

„Počkám."

Florence se otočila na patě a zmizela mezi regály. Chodila k tetě Matyldě pro pravidelnou drobnou věštbu. Nikdy nekomentovala, co jí předpověděla, prostě jen zaplatila a zase odešla. Když se Hesper pídila po tom, jestli je vůbec spokojená, teta ji ujistila, že na tom téhle dámě vlastně nezáleží. Měla ráda především řád.

„Hotovo!" zahlásil Grimbul bodře a ukázal na hromadu polen srovnaných u zdi.

Hesper nechápala, jak to dokázal tak rychle.

„Nejlepší dřevo z celýho kontinentu," oznámil pyšně. „Vlevo jsem vám složil dub, kterej symbolizuje sílu, dlouhověkost a ochranu. Vpravo borovici. Za mě lepší alternativa pro krby se špatným odvětráváním. Symbolizuje klidný život v chladný zimě, ta vám bude hořet jedna báseň. Zvlášť tady v tý příšerný sněžný díře."

Hesper se usmála. „Co jsme vám dlužné?"

Grimbul se zamračil. „Jeden podpis, slečinko. Nic víc. Julský polena musej bejt dárek, to ví každej. Jinak to nosí smůlu."

Vytáhl z kapsy ušmudlaný kus pergamenu, na kterém bylo neohrabaným písmem napsáno, že spolek Špalek & synové věnuje jejich krámku třicet polen. Hesper pergamen podepsala

brkem a na znamení dobrého obchodu si s trpaslíkem potřásla rukou. Jeho stisk byl tak silný, že jí málem vehnal slzy do očí.

„Tak se opatrujte, uvidíme se v novém roce. Šťastný slunovrat," popřála mu Hesper.

Grimbul se zamračil. „Trpaslíci slunovrat neslavěj."

Polilo ji horko, že ho nějak urazila. Za to by ji matka nepochválila. „To se omlouvám."

„Na ty vaše sabaty nemáme čas. Práce nepočká."

Grimbul zamumlal pár nadávek pod vousy, vzal vozík a vyrazil ke dveřím. Než zmizel úplně, za korálkovým závěsem se objevila teta Matylda s čajem. Usmívala se od ucha k uchu.

„Chtěl tu někdo drobnou věštbu?" zeptala se zvesela.

V tu chvíli se hromada polen nebezpečně naklonila, a než stačily zasáhnout, zřítila se k zemi a rozkutálela se všude kolem. Zelda při té ráně naježeně vyběhla z pelíšku a zmizela v chodbě.

„Co to bylo?!" zavolala Sigrid ze sklepení varovně.

„Nic!" odpověděly jí Hesper s Matyldou současně. V hlasu měly víc paniky, než zamýšlely.

Teta se na ni soucitně usmála a nechala Hesper vypořádat se s nepořádkem samotnou. Jako obvykle.

23
21
13
17
10
6
19
15
3
18
14
12

11
16
4
5
8
22
24
9
7
20

3. prosince

Padá ledový déšť. Hvězdy stávkují, Merkur se hádá s Jupiterem.

Ozdob si na svém oltáři Jule větvičku, malý stromeček nebo věnec.

Česnek setý
(Allium sativum)

Důležité

- Nezapomenout vyčistit kotlík od zbytků dračí krve, než zaschne.

Smrdí to pak jako spálené boty. Nebo chlupy. Nebo taky chlupaté nohy v botách.

3

Lunární rok každé čarodějky se řídil podle cyklu přírody. Tvořilo ho osm svátků, *sabatů*, které musela čarodějka patřičně oslavit o slunovratech, rovnodennostech a čtyřech dnech mezi tím. Hesper měla nejraději právě se blížící Jule, svátek zimního slunovratu, který představoval současně nejkratší den v roce a nejdelší noc. Během něj se slavily dny, které se začaly pomalu prodlužovat, ale taky návrat světla a naděje do temné zimy.

Nebylo nezvyklé, že každá čarodějka cítila silné pouto s jedním konkrétním sabatem v roce. Pro tetu Matyldu to byla Ostara, kdy začínalo jaro a probouzela se příroda. Její skleník pokaždé zachvátilo velmi plodné období, kdy jí byliny a květiny dozrávaly rychlostí blesku přímo před očima a pak musela rozdávat zásoby v celém městě. Jednou se nechala svou probuzenou energií natolik unést, že jim přes noc vyrostl strom přímo uprostřed domu a jeho větve rozrazily okna a proděravěly střechu. Trvalo týden, než se jí podařilo vymyslet kouzlo, díky kterému strom nemusely kácet. Dům se prostě posunul o pár metrů na pozemku dál. Kdyby se náhodou někdo zeptal, jestli tam ten strom opravdu stával odjakživa, všechny čtyři by horlivě přikyvovaly. *Co to je za podivnou otázku, stromy přece nerostou přes noc, kdo to kdy viděl.* Od té doby měla Matylda zakázáno používat kouzelná hnojiva o sabatech bez rozmyslu.

Babička Gerda byla nejmocnější o Beltainu, kdy se probouzela její opravdová starodávná moc. Syrová, temná a poněkud nezvladatelná. V tu dobu odcházela dveřmi ve sklepení na místo, o kterém se u nich nemluvilo. Hesper však pochopila, že

se jedná o nějaké klidné útočiště, kde stranou všeho a všech mohla nárůst své síly v klidu přečkat. Vracela se pokaždé vyčerpaná, jako by bojovala s démony, i když si z toho Matylda dělala legraci a tvrdila, že akorát celé dny a noci kouří dýmku a neví o světě.

Její matka Sigrid pak svá nejlepší zaklínadla sepsala o Samhainu, kdy i běžní smrtelníci byli ochotni věřit na čáry a kouzla. Hesper to připadalo odjakživa jako velká ironie osudu, když obyčejní obyvatelé jejich bohy zapomenutého města slavili poslední říjen jako noc, kdy se probouzí temné síly, a jejich coven měl ve skutečnosti plné ruce práce s tím, aby oslavil a uctil magii bílou a stíny držel co nejdál.

Hesper se cítila nejsilnější právě na konci roku, a proto si musela dávat pozor, s jakým zápalem a intenzitou svoji moc tou dobou používá. Kdyby se nechala unést, mohlo by to dopadnout katastrofou. Bylo těžké se ovládat každičkou vteřinu dne, protože nadšení pro magii v ní hořelo jako oheň rozfoukaný větrem. Někdy měla při sebemenším kouzlu pocit, že sežehne celý dům, celé město, celý svět. Tyhle náhlé přívaly magie v ní rozdmýchávaly zmatek. Většinou si připadala v čarování neohrabaná, dělala zbrklé chyby a v některých ohledech byla zoufale nešikovná, ale v tomto období měla magie na rozdávání a chtěla ji všechnu vypustit ven.

Třetího prosince vstala až vpodvečer, kdy už se venku setmělo a na obloze svítily hvězdy. Předchozí noc v krámku jí dala zabrat, protože Zelda při nahánění domácích skřítků převrhla sklenici se cvrčky a Hesper je musela všechny pochytat. Zalézali do děr ve zdi, do mezer mezi regály a taky hluboko do huňatého koberce. Sbírala je tak dlouho, až jí oči padaly únavou, a když se vyčerpaná za svítání ploužila do schodů, zněl jí jejich cvrkot pořád v uších.

Posadila se na posteli a protáhla se. Její podkrovní pokojík byl protkaný vůní sušené levandule na ochranu, starého papíru a rozlitého inkoustu. Šikmé stěny pokoje byly obložené

tmavým dřevem a místy vínovou tapetou, co už měla největší slávu za sebou. Police na knihy se jí nikam nevešly, a tak podél zdí ležely různě vysoké komínky tlustých grimoárů i tenkých příruček, jejichž hřbety zářily vybledlým zlatem. Mezi trámy sušila svazky bylinek a nad postelí se jí houpaly krystalové lapače snů od Matyldy, které do prostoru za jasného dne házely duhová prasátka. Na pořádek si dvakrát nepotrpěla.

Středobodem pokojíku byla nízká postel zasypaná pletenými dekami od babičky a sametovými polštáři. Vstala a hlasitě zazívala. Spolu s tím se ozvalo ještě jedno zívnutí. Na parapetu vikýřového okna se spokojeně protahovala Zelda.

„Z čeho jsi unavená ty?" osopila se na kočku Hesper.

Zelda jí odpověděla smrtícím pohledem a položila si hlavu zpátky na složené packy, jako by jí nestála ani za zlomek pozornosti.

Hesper si přes pruhované pyžamo oblékla župan a vydala se směrem k maličké koupelně. Minula psací stůl, na kterém se jí se kupily nedopsané pergameny, zlomené brky a všemu kralovala rozbitá petrolejová lampa. Její deník ležel uprostřed toho chaosu, zapečetěný kouzlem, které nikdo kromě ní nedokázal prolomit. Ráno byla tak unavená, že si do něj nezvládla nic zapsat. Dokonce ani obvyklý povzdech, že se v jejím neobyčejném životě vůbec nic nezměnilo.

Při pohledu do zrcadla propadla ještě větší melancholii. Vlasy jí trčely do všech světových stran, jako by jí tělem projel elektrický proud. Pokusila se je hřebenem trochu zkrotit, ale čím víc kudrny rozčesávala, tím větší objem nabíraly. Ani stav její pleti ji nepotěšil. Během krátkého spánku se jí na bradě a lícních kostech vylíhlo několik ohavných pupínků. Opláchla si obličej vodou a pak sáhla po kelímku položeném na umyvadle. Na etiketě stálo: *Výtažek ze zápachovky zákeřné*. Mast vypadala nevábně a stejně tak i zaváněla. Teta Matylda jí kelímek věnovala před pár dny, ale Hesper doteď neměla odvahu ho použít. Konzistence i puch byly odpudivé

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Půlnoční krámek zázraků**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.